

ДОДИР СВЕМИРА

за Б.

Ушла сам у тај поглед цела
Непредвиђено, нехајно
Готово судбински
Ко у хабитус што све обавије.
Тај поглед обгрлио ме је
Опрезно, исконски
И топлина је прострујала умом.
Свет се начас обојио у плаво
Ко увала нетом откривена,
Добио невино лице
Престао бити зао.

Биће се тим погледом пробуђено
Озарило слутећи сунчани слап,
Нужност стапања с другим
Пуноћу што проговара смислом,
Спремност да
Крикне постојање.

Негде је од тог блеска
Процвао бадем нем од чекања
Учврстио се локвањ
Већ дуго немиран.
Два су се острва приближила
Ношена чудном струјом

Ко да су пре потопа
Некад била једно.

Планула је мисао жељна искре
И Хајдегер, Ниче, Флоренски
Сви су се нашли у игри ненадано,
А само руке кад се осмелише на додир
Поричући речи, знање,
Победнички такоше свемир
исписујући тетоважу ума.

ЖУДЊА ЖЕНЕ ЗА ОБНОВОМ

Била бих статуа на тргу
Којим пролазиш док мислиш
На ону што ти оте смрт,
Само да ме дотакнеш
Кад прођеш исцрпљен патњом,
Узалудношћу чекања испражњен
Да прошло опет сине
Ко бронза статуе
Што има лик истине.

Била бих брбљива фонтана
Што шапће заводљиво насред трга
И никад ми досадио не би хук таласа
Што круже безразложно
Само да ме дотакнеш у пролазу
Док жедан своје љубави давне
Идеш у сусрет ко зна чему.

Била бих плочник непомични
Што сви преко њега газе ужурбано
Само да твоје стопе осетим начас
Док одсутно гледаш преда се
Видећи ону што узнела се
Тобом испуњена и ништа друго.

Била бих лампион што гори даноноћно
Само да твоје очи сретнем бар на трен
И осветлим те снагом свом
Дубоке чежње што сину за тобом
Док не станеш преда ме
Спреман да кажеш:
Изнова зачет је свет.

ТРЕНУТАК ЗБИЈЕ

Док Месецом обавијен и смрћу окрзнут
Сањаш далеку обалу које нема
У твоме одсуству освојена
Имам те премало,
више но он мене
Што бриди од опомињуће чежње,
Од љубоморе што га позверује,
Осећај угрожености изоштрава
Па зверски њуши опасност и зна:
Ти си постао средиште -
Заклонио ме целу,
Увукао у себе.

Ти си као Зевс на Олимпу
Преузео сву моћ и сакрио ме.
И узалуд ме ко Афродиту рађа
Нема ме ту где ме оставио
Да чекам обећано буђење.
А ти си тек тако бануо
Ко хитац залутали и зарио се,
Укотвљен у души зрачиш разарајуће
А отклањање зрна било би смртоносно.

Читав систем битисања окренуо се,
Све се променило тим хицем згођено.
Крвоток се отрован згрушава
Док посрћући ходам ка себи
На исти да вратим се пут...

А ти док испод старих зидина
Блудиш трагом нових висина
Не осврћи се
Јер призор неподношљиве празнине,
Понори моје бити
Ужаснуће те.
Милошћу часа испуњени
Ни ти ни ја
Не хтедосмо то.